

megjelent, sőt egyenesen felé ügetett. Megállt az asztal mellett, és mint egy márvány-szobor, az árust nézte, aki leugrott a kocsiról és boldogan megsimogatta a fejét. Az eb pofája most komoly maradt, és azzal a nyugalommal nézett, mint eső előtt a szél. Az árus arra gondolt, hogy a Reyhan egy jó név lehetne neki, de nem akarta hazavinni. Asztaláról elpakolta a megmaradt kincseket, kisebb-nagyobb zsákokba és üvegekbe szórta őket. A fehér kutya végre megmozdult, és egyenesen a zsákok nyílásába dugta az orrát. Olyan mélyeket lélegzett a fűszerekből, szépen sorban, mintha tudatosan akarná róluk ellopni az összes illatrészecskét. Az árus csodálkozva nézte, hogyan bírja elviselni a sűrű szagokat. Még a paprikát is olyan bőszen szagolgatta, mintha a kellemetlen csípés most erőt adna neki. A férfi tovább pakolgatta a zsákokat és edényeket a kézikocsira, ami alig volt nagyobb egy taligánál. Megsimogatta a kutya fejét. Levette a bódé széléről a lámpást és helyet engedett a sötétkékeknek.

Az állat azonban nem tágított, követte az árust hazafelé. Valamikor szigorúan mellette haladt, de néha előreszaladt, és figyelmesen a sötétbe tekintett, a ritkásan elszórt narancsfények felé, és megvárta a kézikocsit toló árust.

Messziről, a határ felől lassú harangok kongása érkezett. Talán éppen most van valamilyen multság, és néhány helyi, hagyományos öltözkémben pengeti a kalimbát és fújja a nádsípót. A fehér kutya hegyesre mozgatta fülét.

A falu szélén már alig álldogált egy-egy házikó, nem volt ott senki. A fűszerárus nem tudta, hogy mi okozza a zenebonát. A határban elterülő vetőkön és termőföldeken túl már nem volt emberi élet, de a kongás és csilingelés egyre hevesebben érkezett.

A fehér kutya is mintha a zenébe meredne, mégis hátrafordul, és visszaroohan az árus felé. Sebesen fut és hirtelen a kocsi tetejére ugrik, a fűszeres zsákok közé. Az árus megrémül, mintha szellemet látna, és megtorpan. Meglepődve figyeli a kutyát, mire készül.

Az állat állkapcsával fölszakítja a zsákok körbetekert száját, és mélyeket szagol a fűszerekbe. Egy szem sem gurul ki, óvatosan és mohón szippantja magába a bódító illatokat, és mint egy éhező vándor, mindbe belenyúl. A csilingelő, tompa csörrenések egyre hevesebben szállnak a határ felől. Az árus próbálja lelökdösní a kutyát, de mintha ereje és súlya százszorosára nőtt volna, nem mozdul. Fehéren rikító pofáján a szőr egyre magára gyűjti a narancssárga és vörös fűszerek, zöld és lila gyógynövények porát.

Az árust megdöbbsentette a látvány. A kutya egész feje úgy nézett ki, mint a pirkadati égbolt és a hajnal utcalámpái. Nyála a tájat betérítő zenébe csöpögött. Testével belefetrengett a legnagyobb zsák kurkumába, majd rávetette magát a szerencsendióra. A csilingelés és síphuhogás egyre ádázzabban érkezett és mosódott össze, mintha láthatatlan madárrajok marnának egymásba fejük felett. A kutya teste elkezdett ragyogni, mint az esti bódékon a lámpások, mint a sötétkékek éjszakában az a néhány fénypont, és az egész állat olyan illatot árasztott magából, olyan rikítóan világott az éjszakában, hogy még a zene is alig mert a bundájához érni. Mint egy ájtatos totem, két lábára emelkedett a kocsi tetején, a zene hirtelen elcsöndesedett, és megdermedt ragyogásában.

Csepcsányi Éva Névtelen vőlegény

Kopogtatnak ajtómon,
de senki nem áll ott,
csak betört ablaküvegek
jelzik utadat.
Tégedet nem,
csak örületedet szeretem.
Botrányos tangó járja
önmagát lobogó kandalló
előtt a szalonban,
míg én, a konyhalány,
a sparhelt mellett áhítok
üres képkeretbe.
Eső verdes, vihar kiált
az ablak alatt, át hallom
rajta lépteid, varázsos
hallgatás kötöz hokedlihez,
Névtelen Vőlegény, sírkövedre
már felvették nevedet.

Új ébredés

A pokolról többé
nem vitatkozhatunk,
a keretek sorban leomlanak,
csak te feszülsz még mindig
a keretek nélküli képben.
Valahol harangok szólnak,
megdöbbsent az első angyalok
arca,
végül minden a helyére kerül,
ahogy minden, minden atomjaira
hull,
megannyi el nem mondott mese,
most a tabernákulum Szent Teste
ünnepel.

Tanyasi temetés (Tél-sorozat, fametszet, 1947)